

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

mænd over de Vanskeligheder, de staar i i Dag, giver vi Afkald paa en Støtte, som ellers skulde tilfalde os.

De Folk, der gaar ud og kritiserer denne Lov og stiller Forslag om Ejendoms-skatternes Nedsættelse som Kriseforanstaltning, taler ikke de unge Landmænds Sag, de taler ikke de Landmænds Sag, som har købt i de dyre Aar, og de taler heller ikke de Landmænds Sag, som skal købe i den kommende Tid.

De Folk, der nu staar op og siger, at Nedsættelse af Ejendomsbeskatningen kræves af hele det danske Landbrug, tager Munden lovlig fuld. Ingen har givet det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal Mandat til at optræde paa hele det danske Landbrugs Vegne. Der findes Mængder af danske Landmænd, der findes de danske Husmænd, og der findes mange Gaardmænd, som er ganske uenige med det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal i hans Politik i saa Henseende, og jeg tror, at det ærede Medlem ikke i for høj Grad skal tro, at han er Talsmand for hele det danske Landbrug, naar han kræver en Kriselovgivning, der kun er til Begunstigelse for Landmænd, der sidder godt i det, men til Skade for Landmænd, der sidder daarligt i det.

I en Tid saa usikker som denne, hvor ingen kan have nogen begrundet Mening om, hvordan Forholdene vil se ud blot faa Maaneder frem i Tiden, bør Lovgivningen gaa ud paa at skabe størst mulig Sikkerhed for de Mennesker, hvis Eksistens er truet, hvad enten disse Mennesker hører til Landbruget eller til andre Klasser i Befolkningen. For Regeringen og for de to Partier, der støtter den, har det ogsaa overfor Landbruget været Formaalet ved midlertidige Foranstaltninger af forskellig Art at gøre det muligt for dygtige, stræbsomme Mennesker at bevare deres Hjem. Et betydningsfuldt Led heri er den Støtte, disse Forslag indeholder, og jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag med Hensyn til Landbrugets Krisehjælp til en velvillig og hurtig Behandling her i Tinget.

Det næste Lovforslag, der er til Forhandling her, Forslaget til Støtte for vanskeligt stillede Fiskere, kan jeg ogsaa paa mit Partis Vegne anbefale. Det gaar ud paa, at Fiskere, der ikke er i Stand til at skaffe de nødvendige Midler til Driften, om jeg saa maa sige, til Tilvejebringelse af Redskaber, skal kunne opnaa et Tilskud paa indtil 200 Kr., idet man dog har begrænset Ydelsen af Tilskuddet til Folk, der

har haft en Indtægt af 1 200 Kr. for Landkommuners og 1 500 Kr. for Bykommuners Vedkommende. Det er vist fra alle Sider erkendt, at Fiskernes Stilling er uhyre vanskelig, og at de, selv under de mest nøjsomme Forhold, har meget svært ved at klare sig. Jeg tror derfor, at det er velbegrundet, at der ydes Fiskerne en Hjælp, og jeg kan give Tilslutning til Lovforslaget, som det her foreligger.

Den Krisehjælp til Landbruget og Hjælpen til de arbejdsløse, som vi her drøfter, kræver naturligvis, at der skaffes Penge til Veje. De 30 Mill. Kr. til Landbruget, som man i sin Tid havde regnet med, har jo vist sig ikke at slaa til. Det er et stærkt Vidnesbyrd om, at Gældsfordelingen i Landbruget er af langt værre Art, end de fleste havde tænkt sig, men de Penge, det nu drejer sig om at skaffe til Veje, er ikke alene Pengene til fortsat Hjælp til Landbruget, men ogsaa de Penge, der kræves til Dækning af Udgifterne i Anledning af den Lovgivning, som var nødvendig, og som blev gennemført samtidig med Landbrugets Kriselov, nemlig om Hjælpen til de arbejdsløse. Nu foreslaar man, at de Penge, der er Brug for, tages ind ved dels en Renteskat, dels en Skat paa faste Indtægter, dels en Forhøjelse af Formueskatten samt en Del indirekte Skatter.

Renteskatten er jo et nyt Skatteobjekt i dansk Skattelovgivning. Den er derimod ikke ny mange andre Steder; i England har man haft en Rentebeskatning gennem mange Aar. En Rentebeskatning er jo en Formuesbeskatning, der meget ligner den Kildeartbeskatning, som anvendes i Kommunerne, hvor man siger, at den Indtægt, en Mand har af Kapital, begrunder en større Skat; den er mere sikker, og derfor er det rimeligt, at Skatten paa denne Indtægt bliver forholdtvis større. Princippet er vel nyt, men altsaa i ret nøje Overensstemmelse med de Synspunkter, som ligger til Grund for Kildeartbeskatningen, som har været anvendt i Kommunerne gennem mange Aar. Naar man fra andre Sider har krævet, at Formuesbeskatningen skulde staa i Forhold til Formuens Afkastning, forekommer det mig mærkeligt, at man samtidig er gaaet imod en Beskatning som den, her er foreslaaet, hvor man kun beskatter Formuens Afkastning, hvor man kun beskatter i det Øjeblik, der foreligger en Indtægt af en Formue. Derfor mener jeg, at paa en Tid, hvor det er saa afgjort nødvendigt at finde Skatte-kilder, der har Mulighed for at bære de høje Udgifter, Tiden kræver, maa man ogsaa